

POSTANOWIENIE

Dnia 29 stycznia 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster (przewodniczący)

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz (sprawozdawca)

SSA Michał Kłós

w sprawie z powództwa H. A.

przeciwko J. R.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 stycznia 2008 r.,

zażalenia powódki

na postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 13 listopada 2007 r., sygn. akt I ACa (...),

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 13 listopada 2007 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę kasacyjną powódki H. A. od wyroku tegoż Sądu z dnia 28 czerwca 2007 r., w uzasadnieniu podając, że powódka wniosła skargę bez uiszczenia opłaty stosunkowej, wobec czego, z uwagi na przepis art. 18 ust. 2 w zw. z art. 13 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 z późn. zm.; dalej: „u.k.s.c.”) oraz art. 130² § 3 k.p.c. nieopłacony środek zaskarżenia podlegał odrzuceniu bez uprzedniego wzywania do uiszczenia należnej opłaty.

W zażaleniu powódka zarzuciła zaskarżonemu postanowieniu obrazę art. 130² § 3 k.p.c., poprzez uznanie, że skarga podlega opłacie stosunkowej, a także art. 130² § 3 k.p.c. w zw. z art. 398⁶ § 2 k.p.c. W uzasadnieniu żaląca wywodzi, że została zwolniona

od kosztów sądowych, w związku z czym pobiera się od niej opłatę podstawową, która jest czym innym niż opłata stała lub stosunkowa. Powódka nie kwestionuje, że powinna uiścić opłatę podstawową w wysokości 30 zł, jednakże należało ją do tego uprzednio wezwać.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest oczywiście bezzasadne.

Nie ulega wątpliwości, że przy wnoszeniu skargi kasacyjnej, która została złożona w biurze podawczym Sądu Apelacyjnego dnia 7 listopada 2007 r., powódka nie uiściła jakiejkolwiek opłaty, bowiem dołączony do zażalenia odpis dowodu uiszczenia opłaty podstawowej od skargi kasacyjnej pochodzi z dnia 27 listopada 2007 r. Nawet zatem gdyby powódka korzystała ze zwolnienia od kosztów sądowych w całości, to i tak środek zaskarżenia podlegałby odrzuceniu, gdyż obowiązek opłacenia skargi powstaje, zgodnie z art. 10 u.k.s.c., przy wniesieniu pisma do sądu, a najpóźniej w terminie przewidzianym do wniesienia środka odwoławczego. Opłata była zatem niewątpliwie spóźniona, co wobec reprezentowania strony żalącej przez radcę prawnego w każdych okolicznościach powodowałoby skutek w postaci odrzucenia skargi na podstawie art. 130² § 3 k.p.c.

Żaląca błędnie uważa, że do jej sytuacji znajduje zastosowanie art. 14 ust. 2 u.k.s.c. w zw. z art. 2 ustawy z dnia 14 grudnia 2006 r. o zmianie ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2007 r. Nr 21, poz. 123). Powódka była zwalniana od kosztów sądowych jedynie w części obejmującej wpis od pozwu oraz opłatę stosunkową od apelacji. Wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych w zakresie opłaty od skargi kasacyjnej powódka nie składała. Tym samym miała obowiązek uiszczenia opłaty stosunkowej w pełnej wysokości.

Ustosunkowując się do wyводу zażalenia, iż opłata podstawowa nie jest „opłatą w wysokości stałej” w rozumieniu art. 130² § 3 k.p.c. wystarczy jedynie nadmienić, że w orzecznictwie powszechnie uznaje się stanowisko odmienne (por. uchwałę SN z dnia 21 listopada 2006 r., III CZP 109/06, OSNC 2007, nr 7-8, poz. 105), podzielane również przez Sąd Najwyższy w składzie rozpoznającym to zażalenie.

Mając na względzie powyższe, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. należało orzec jak w sentencji.